

sygn. akt I ACa 470/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Łodzi, I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Miastkowska

Sędziowie: SA Alicja Myszkowska

SO del. Krzysztof Kacprzak

Protokolant : st. sekr. sąd Jacek Raciborski

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. P.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej (...)w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 3 stycznia 2013 roku

sygn. akt X GC 342/10

1) oddala apelację,

2) zasądza od D. P. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej (...)w W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 470/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo D. P. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej (...)w W. o zapłatę odszkodowania (pkt 1) i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2).

Sąd Okręgowy ustalił, że powód prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) w A.. Przedmiotem tej działalności jest produkcja wyrobów pończosznicych. Od sierpnia 2006 do marca 2011 roku powód podnajmował na potrzeby tej działalności gospodarczej od A. W. powierzchnie magazynowe znajdujące się na czwartym piętrze i na parterze w budynku położonym w Ł., przy ul. (...), będącym własnością (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. W pomieszczeniach tych powód przechowywał części do maszyn przędz i towar w postaci rajstop.

A. W. zawierając z powodem umowę najmu nie zobowiązywała się do zapewnienia ochrony przez firmę ochroniarską wynajmowanych przez powoda pomieszczeń. Nic obciążała również w żaden sposób powoda kosztami za ochronę.

Najemcy pomieszczeń znajdujących się przy ul. (...), w tym powód, mogli we własnym zakresie wynająć ochronę swoich pomieszczeń. A. W. prowadziła w tym budynku działalność gospodarczą polegającą na produkcji dzianin obiciowych i w 2007 roku zatrudniła firmę ochroniarską (...) do patrolowania zajmowanych przez nią powierzchni magazynowych.

Od 2007 roku na terenie budynku przy ul. (...) pracowali portierzy zatrudnieni przez spółkę (...). Ich zadaniem było ochrona całego obiektu przez całą dobę. Praca portierów polegała na obchodzie co dwie godziny, kontroli wjazdu i wyjazdu samochodów dostawczych. Właściciel budynku przy ul. (...) w (...) spółka (...) w różnych miejscach tego budynku zainstalowała kamery. Monitoring ten nie sprawdzał się, szczególnie w nocy. Obraz nie był czysty a kamery nie były dokładne. Obraz z tych kamer był przez cały czas obserwowany na portierni, ale nie był nagrywany. Monitoring funkcjonował całą dobę. Nie była zawierana żadna umowa z powodem, co do tego, że portierzy mają dozorować również jego pomieszczenia.

Wejście do powierzchni magazynowych wynajmowanych przez powoda prowadziło z wnętrza budynku. Powód nie wynajmował żadnej firmy ochroniarskiej do ochrony wynajmowanych pomieszczeń, ale zainstalował kamery.

Powód zawarł z pozwanym (...) S.A. (...) w W. umowę ubezpieczenia mienia znajdującego się w Ł., przy ul. (...) od kradzieży z włamaniem i rabunku na okres od dnia 16 lutego 2007 roku do dnia 15 lutego 2008 roku. Na dowód zawarcia tej umowy pozwany wystawił polisę ubezpieczeniową. Wysokość sumy ubezpieczenia strony określiły na kwotę 300.000 zł. W § 2 pkt 16 OWU mających zastosowanie do zawartej umowy zdefiniowano kradzież z włamaniem w ten sposób, że jest to dokonanie albo usiłowanie zaboru mienia z należycie zabezpieczonych pomieszczeń:

- a) po uprzednim usunięciu siłą zabezpieczenia lub otworzeniu wejścia przy użyciu narzędzi, albo podrobionego lub dopasowanego klucza, bądź klucza oryginalnego, w którego posiadanie sprawca wszedł wskutek włamania do innego pomieszczenia lub w wyniku rabunku,
- b) przez sprawcę, który ukrył się w lokalu przed jego zamknięciem jeżeli pozostawił ślady mogące służyć jako dowód jego potajemnego ukrycia.

W OWU bardzo ściśle zostały określone środki zabezpieczenia ubezpieczonego mienia. W przypadku ubezpieczenia mienia od kradzieży z włamaniem drzwi zewnętrzne powinny być zamknięte na co najmniej dwa zamki wielozakładowe albo dwie kłódki bezkabłkowe zawieszane na oddzielnych skoblach, albo jeden zamek atestowany (§ 5 pkt I pkt 2 ii.). Wymóg ten mógłby zostać zniesiony w obiektach, w których ustanowiono stały dozór oraz w obiektach zaopatrzonych w czynne urządzenia sygnalizacyjno - alarmowe lub monitoring, za które w takim przypadku nie będą przysługiwały zniżki (§ 5 pkt I pkt 2 vii). Wymogi właściwego zabezpieczenia drzwi, krat, rolet, żaluzji lub okiennic spełniają w szczególności zamki wielozastawkowe i kłódki bezkabłkowe. W uzasadnionych przypadkach po dokonaniu oceny ryzyka, (...) mogła zezwolić na zastąpienie zamków wielozastawkowych lub kłódek bezkabłkowych kłódkami kabłkowymi, kabłak kłódki powinien być wykonany ze stali hartowanej a otwór w kabłaku musi być tak dopasowany do rozmiarów urządzenia zamykającego aby nie było możliwości wsunięcia narzędzia pomiędzy kabłak a osłonę (§ 5 pkt I pkt. 2 i). Obudowa kłódek zabezpieczających drzwi, kraty, rolety, żaluzje lub okiennice powinna być całkowicie zamknięta (§ 5 pkt I pkt. 2 ii). Uchwyty do mocowania kłódek powinny być wykonane z płaskownika przymocowanego na stałe do drzwi lub krat w sposób uniemożliwiający jego oberwanie, ukręcenie lub obciążenie bez zastosowania specjalnych narzędzi w tym celu, grubość płaskownika i otworów do wprowadzenia kabłaka lub bolca powinna odpowiadać parametrom kłódki, w przypadku powstania na kabłaku wolnego miejsca należy wypełnić je tulejką dystansową lub specjalną wkładką wypełniającą (§ 5 pkt I pkt. 2 iii). W razie nie dopełnienia przez ubezpieczonego któregokolwiek z wymienionych obowiązków, jeżeli miało to wpływ na powstanie lub rozmiar szkody, C. mogła odmówić wypłaty odszkodowania w całości lub w części (§ 5 ust. 2). OWU stanowiły również, że w okresie ubezpieczenia ubezpieczony zobowiązany jest do niezwłocznego pisemnego zawiadomienia (...) o wszelkich zmianach mogących mieć wpływ na zwiększenie prawdopodobieństwa powstania szkody (§ 65 pkt 2 ppkt I), prowadzenia ewidencji ubezpieczonego mienia zgodnie z obowiązującymi przepisami w sposób umożliwiający w razie powstania szkody na odtworzenie wartości mienia, dowody ewidencji dotyczące ubezpieczonego mienia powinny być zabezpieczone w skuteczny sposób przed zniszczeniem, zaginięciem

lub kradzieżą (§ 65 pkt 2 ppkt 5). W przypadku powstania szkody ubezpieczony zobowiązany był do podjęcia wszelkich czynności mających na celu zmniejszenie rozmiaru szkody oraz zabezpieczenie bezpośrednio zagrożonego przedmiotu ubezpieczenia przed dalszą szkodą, niezwłocznego powiadomienia o powstaniu szkody Policji, o ile zaistniały okoliczności wymagające podjęcia czynności dochodzeniowych lub śledczych, niezwłocznego powiadomienia (...) o powstaniu szkody, powiadomienie przedstawiciela (...) powinno nastąpić na numery telefonów podane w polisie, przedłożenia (...) rachunku poniesionych strat oraz umożliwienia (...) dokonania wszelkich ustaleń dotyczących przyczyny i rozmiaru szkody, jak również udostępnienia dokumentacji księgowej i innych dowodów niezbędnych do ustalenia okoliczności powstania szkody, zasadności, wysokości roszczenia oraz udzielenia w tym celu wszelkiej pomocy i wyjaśnień (§ 65 pkt 3 ppkt 1,2,3,7). W razie niedopełnienia przez ubezpieczonego któregokolwiek z tych obowiązków, (...) mogła odmówić wypłaty odszkodowania w całości lub w części, jeżeli niedopełnienie tych obowiązków miało wpływ na powstanie, ustalenie okoliczności lub rozmiar szkody (§ 65 pkt 4).

W okresie lipiec - grudzień 2007 roku drzwi wejściowe do magazynów znajdujących się w przy ul. (...), w których powód przechowywał towary zabezpieczone jedyną kamerą kablową zamontowaną na metalowej klamrze przymocowanej nitami do skrzydła. Powód nie prowadził żadnej ewidencji rajstop skradzionych w poszczególnych magazynach. Dokonywał natomiast rocznych spisów inwentaryzacyjnych.

W wynajmowanych przez powoda magazynach przy ul. (...) w Ł. dokonano kradzieży zgromadzonych tam rajstop:

- w dniu 14/15 lipca 2007 roku - według oświadczenia powoda 8.000 par rajstop o łącznej wartości 19.200 zł,
- w dniu 11/12 sierpnia 2007 roku – według oświadczenia powoda 3.600 par rajstop o łącznej wartości 8.640 zł,
- w dniu 17/18 listopada 2007 roku – według oświadczenia powoda 1.500 par rajstop o łącznej wartości 3.600 zł,
- w dniu 1/2 grudnia 2007 roku - według oświadczenia powoda 2.500 par rajstop o łącznej wartości 6.000 zł,

Kradzieże te zostały dokonane na piętrze budynku, bez jakichkolwiek śladów włamania. Jedynie ślady jakie pozostawili złodzieje to pogubione sztuki rajstop w klatce pożarowej. Pomiedzy poszczególnymi włamaniami powód montował kolejne kamery rejestrujące obraz.

W dniu 31 grudnia 2007 roku nieznanemu sprawcy w okresie między godz. 17:05 a 17:58 po uprzednim przecięciu ucha kłódki dostał się do wnętrza magazynu powoda znajdującego się na parterze budynku położonego w Ł. przy ul. (...) i dokonał kradzieży rajstop. Według oświadczenia powoda skradziono 44.280 par rajstop o łącznej wartości 119.136 zł. W tym dniu ok. godziny 18:00 obowiązki ochroniarza pełnił W. U., zaś po 18:00 P. Z.. Przez okres całego dnia brama główna była otwarta, zaś zamknięto ją ok. godziny 18:00.

W dniu 2 stycznia 2008 roku powód złożył w (...) Komisariacie Policji Komendy Miejskiej Policji w Ł. zawiadomienie o przestępstwie – kradzieży z włamaniem rajstop z pomieszczeń magazynowych przy ul. (...) w Ł., w okresie od 28 grudnia 2007 roku do dnia 2 stycznia 2008 roku.

W dniu 3 stycznia 2008 roku powód zgłosił pozwanemu szkodę. Powód nie składał zawiadomienia o wcześniejszych kradzieżach na policji, nie zgłaszał również zaistnienia tych zdarzeń pozwanemu.

W dniu 3 stycznia 2008 roku powód w toku postępowania karnego dotyczącego kradzieży z włamaniem złożył oświadczenie, że dnia 31 grudnia 2007 roku skradziono z magazynu towar w następujących ilościach: 34.260 par rajstop z małym klinem o wartości 2,6 zł za sztukę; 10.020 sztuk par rajstop z dużym klinem po 3 zł za sztukę. Łączna wartość skradzionego towaru wynosiła 119.136 zł (netto).

W związku ze zgłoszeniem szkody pozwany wezwał powoda do złożenia następujących dokumentów:

- wykazu, rachunku, ilości i wartości towaru wg cen zakupu netto, spisu z natury środków obrotowych przeprowadzony po szkodzie, spis z natury na koniec roku poprzedzającego powstanie szkody, pełnego rozliczenia

strat wg cen zakupu netto (remanent początkowy, zakupy, sprzedaż, przesunięcia magazynowe, remanent po kradzieży, strata),

- oryginałów lub poświadczonych kopii rachunków potwierdzających posiadanie skradzionego, uszkodzonego mienia,
- paragonów z kasy fiskalnej (sumarycznie) za okres obrachunkowy z zaznaczeniem średniej marży,
- kopii książki przychodów i rozchodów,

-innych dokumentów potwierdzających przychód, rozchód/sprzedaż w okresie pomiędzy remanentem początkowym a kradzieżą

W odpowiedzi na wezwanie pozwany otrzymał od powoda informację o kwotach start za okres od 14/15 lipca, 11/12 sierpnia, 03/04 listopada i 01/02 grudnia 2007 roku.

W dniu 9 stycznia 2008 roku pełnomocnik powoda złożył w Prokuraturze Rejonowej Łódź – Polesie w Łodzi zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci rajstop w okresie od 14 lipca 2007 roku do dnia 31 grudnia 2007 roku o łącznej wartości 169.776 zł. W uzasadnieniu tego zawiadomienia powód wskazał, że brak było śladów świadczących o próbie włamania. Podał, że sprawcy prawdopodobnie byli w posiadaniu kluczy do magazynów. Zapisy kamer wskazywały, że sprawca dokładnie orientował się w układzie pomieszczeń fabryki.

Pozwany w piśmie z dnia 25 marca 2008 roku odmówił powodowi wypłaty odszkodowania. Pozwany odmowę tę uzasadniał naruszeniem przez powoda obowiązku należytego zabezpieczenia mienia poprzez to, że drzwi prowadzące do lokalu zabezpieczone były jedną kłódką kabłąkową. Ponadto pozwany zarzucił powodowi, że nie przedstawił dokumentacji księgowej, która umożliwiłaby wyliczenie rzeczywistego rozmiaru szkody. Pozwany wskazał, powodowi, że oświadczenie jakie powód złożył odnośnie wysokości szkody, nie może być traktowane na równi z pełnym rozliczeniem strat na podstawie dokumentacji księgowej.

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2008 roku prokurator Prokuratury Rejonowej Łódź – Polesie, w sprawie 1 Ds. 191/08 dotyczącej kradzieży z włamaniem na szkodę D. P. umorzył śledztwo w sprawie wobec nie wykrycia sprawcy.

W piśmie z dnia 6 sierpnia 2008 roku powód wystąpił do pozwanego z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Powód w piśmie tym podniósł, że budynek w którym przechowywano skradziony towar posiadał także inne zabezpieczenia takie jak system monitoringu, ochronę. Powód podał również, że pozwany otrzymał całość dokumentacji jaką dysponuje, potrzebnej do ustalenia należnego odszkodowania. Pozwany ponownie odmówił wypłaty odszkodowania.

Oceniając materiał dowodowy sprawy Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom świadka P. S., że po kradzieży na czwartym piętrze drzwi były wyłamane łomem, że wyłamany był zamek. Zeznania te były sprzeczne z zeznaniami świadka O. i pozostałym materiałem dowodowym sprawy.

Ponadto Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii biegłej z zakresu rachunkowości, że wyliczenie przez biegłą na kwotę 156.576 zł wysokości szkody powstałej w wyniku kradzieży rajstop nie jest poprawne merytorycznie i formalnie. Biegła bowiem wyliczając szkodę opierała się jedynie na oświadczeniu złożonym przez powoda. Podstawą tych wyliczeń nie były dokumenty księgowe czy inwentaryzacyjne. Powód nie przedstawił biegłemu takich dokumentów, pomimo że był wzywany do ich złożenia.

W rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy odwołał się do brzmienia art. 805 § 1 k.c. i przyjął, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie zaistniały warunki do zasądzenia odszkodowania, gdyż powód nie udowodnił wysokości szkody i nie wypełnił podstawowych obowiązków wynikających z łączącej strony umowy ubezpieczenia. Pomieszczenia zajmowane przez powoda nie były należycie zabezpieczone, a z uwagi na to, że nie były one monitorowane ani

dozorowane wymagane było spełnienie podwyższonych standardów zabezpieczeń. Ponadto powód nie prowadził wymaganej ewidencji ubezpieczonego mienia, nie zawiadomił niezwłocznie ubezpieczyciela i policji o zaistnieniu szkody, a także nie udostępnił odpowiedniej dokumentacji księgowej i innych dokumentów wymaganych do ustalenia wysokości roszczenia. Dlatego w świetle § 65 pkt 4 OWU były podstawy do wypłaty odszkodowania.

/wyrok z uzasadnieniem k. 281-286/

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, który zaskarżył to orzeczenie w części oddalającej powództwo do kwoty 119.136 zł. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a to przepisów art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, wyrażającej się w uznaniu, że powód nie udowodnił wysokości poniesionej szkody, a nadto, iż nie spełnił wynikających z umowy warunków, podczas gdy właściwa ocena zgromadzonego materiału dowodowego oraz dopuszczenie wnioskowanych przez powoda dowodów winno doprowadzić do wniosków przeciwnych;
2. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, polegająca na uznaniu, że pomieszczenia powoda nie były wyposażone w monitoring i nie zostały objęte dozorem, podczas gdy wniosek przeciwny wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego;
3. naruszenie prawa materialnego, a to przepisów:
 - a) art. 65 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na dokonaniu nieuprawnionej interpretacji postanowień OWU, w sposób nakładający na powoda surowsze, niż wynikające z literalnego brzmienia postanowień OWU obowiązki;
 - b) art. 805 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na oddaleniu powództwa, w sytuacji gdy spełnione zostały przesłanki uwzględnienia żądania powoda.

Na powyższych podstawach skarżący wniósł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez:
 1. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 119.136 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty,
 2. skorygowanie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji;
 3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji, według norm przepisanych.

/apelacja k. 296-298/

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji na koszt powoda.

/odpowiedź na apelację k. 311-313/

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna.

Wbrew zarzutom apelującego Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd odwoławczy przyjmuje za własne. Trzeba podkreślić, że choć formalnie apelujący kwestionuje podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, to w gruncie rzeczy odnosi się do wniosków wyciągniętych przez Sąd pierwszej instancji z ustalonych faktów. Apelujący nie wskazuje żadnych przejawów nielogiczności czy dowolności w ocenie dowodów, naruszających art. 233

§ 1 k.p.c. i skutkujących błędnymi ustaleniami stanu faktycznego sprawy (kwestia zarzucanych błędów w zakresie możliwości wyliczenia wysokości odszkodowania wprost nie dotyczyła podstawy faktycznej rozstrzygnięcia). Uwaga ta dotyczy także spornej kwestii sposobu zabezpieczenia mienia powoda. W ustaleniach faktycznych uwzględniono funkcjonowanie na terenie nieruchomości monitoringu i służby dozorującej, ale uznano, że to zbyt mało do przyjęcia spełnienia umownych warunków właściwego zabezpieczenia pomieszczeń z ubezpieczonym mieniem. Zagadnienie te wymagają rozwinięcia na tle uregulowań ustawowych i umownych.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Jednak nie każdy przypadek zajścia przewidzianego w umowie wypadku rodzi obowiązek wypłaty odszkodowania. W niektórych sytuacjach naruszenie warunków umownych skutkuje, mimo ewidentnego zaistnienia zdarzenia wywołującego szkodę objętą ubezpieczeniem, odmową wypłaty odszkodowania. W tym kontekście szczególne znaczenie mają ogólne warunki ubezpieczenia (zwane dalej „OWU”), gdyż regulacje ustawowe czynią z umowy ubezpieczenia umowę co do zasady adhezyjną, a więc opartą na wzorcu umownym. Treść umowy ubezpieczenia jest w dużej mierze uregulowana przez art. 12a i 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 950, ale w brzmieniu aktualnym w dacie przedmiotowego wypadku), które nakazują uregulować w OWU także prawa i obowiązki każdej ze stron umowy ubezpieczenia oraz - przy ubezpieczeniach majątkowych - sposób ustalania rozmiaru szkody. Dlatego kluczowe znaczenie dla niniejszej sprawy miało nie tyle brzmienie przywołanego w apelacji art. 805 § 1 k.c., co spełnienie warunków ubiegania się o odszkodowanie, które wynikają z OWU.

Rację ma apelujący, że zapis § 5 pkt I ppkt 2c vii OWU z maja 2006 roku, bezspornie właściwych dla przedmiotowej umowy ubezpieczenia, zakłada dozоровanie i monitorowanie obiektu, a nie poszczególnych pomieszczeń na terenie danego obiektu. Dlatego Sąd Okręgowy poszedł zbyt daleko w swoich rozważaniach i w zakresie wymagań dotyczących zabezpieczenia drzwi zewnętrznych nałożył na ubezpieczonego obowiązki, które nie wynikają z umowy łączącej strony. W tym sensie częściowo uzasadniony był zarzut apelacji naruszenia art. 65 k.c., choć raczej w kontekście zgodnego zamiaru stron i celu umowy niż treści samego oświadczenia woli (właściwsze wydaje się odwołanie się do § 2 art. 65 k.c.). W zakresie konstrukcji zamków, klódek i uchwyty (§ 5 pkt I ppkt 2d OWU) materiał dowodowy sprawy jest zbyt skromny, aby uznać, że powód nie dopełnił obowiązku zabezpieczenia pomieszczenia przed włamaniem. Nie mogła to być przyczyna odmowy wypłaty odszkodowania, ale były inne powody.

Zgodnie z § 65 ust. 2 pkt 1 OWU w okresie ubezpieczenia powód miał obowiązek niezwłocznego pisemnego zawiadomienia pozwanego o wszelkich zmianach mogących mieć wpływ na zwiększenie prawdopodobieństwa powstania szkody. Do takich okoliczności z pewnością należą powtarzające się kradzieże, do których dochodziło na terenie obiektu. Z faktu, że na etapie apelacji powód nie dochodzi odszkodowania za pierwsze kradzieże nie wynika, że zdarzenia te nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Brak odpowiedniego zgłoszenia tych szkód nie tylko wyłączał możliwość wypłaty odszkodowania za te zdarzenia, ale też rzutował na ocenę wysokości ryzyka wystąpienia szkody na terenie danego obiektu i wypełnienia przez powoda obowiązku współdziałania stron umowy, nakierowanego na ograniczenie możliwości powstania szkody i minimalizowanie jej wysokości. Pierwsze kradzieże miały wprawdzie miejsce w innym pomieszczeniu, ale na terenie tego samego monitorowanego obiektu (co daje obrazuje jakość tego monitoringu) i w ramach tej samej działalności gospodarczej. Ta druga okoliczność ma szczególnie istotne znaczenie w przypadku oceny spełnienia obowiązku rzetelnego ewidencjonowania całego ubezpieczonego mienia (§ 65 ust. 2 pkt 5 OWU). Właściwe ewidencjonowanie mienia, zgodne z umową informowanie o zdarzeniach, które powodują powstanie szkody i pokazują ryzyko wystąpienia dalszych szkód na terenie danego obiektu, to obowiązki, których naruszenie daje podstawę do zmniejszenia wysokości lub odmowy wypłaty odszkodowania (§ 65 ust. 4 OWU). Przy czym skala naruszeń obowiązków umownych w tym przypadku była na tyle znaczna i wielopłaszczyznowa, że nie można uznać, iż odmowa wypłaty odszkodowania była nieadekwatną do okoliczności reakcją ubezpieczyciela. Apelujący wykazał się daleko idącą niefrasobliwością, która nie daje się pogodzić z profesjonalnym charakterem działalności gospodarczej, dla zabezpieczenia której zawarta została przedmiotowa umowa ubezpieczenia.

Nie można również zgodzić się z apelującym, że Sąd Okręgowy naruszył zasady procedowania w zakresie ustalania wysokości szkody. Apelujący nie przedstawił dokumentów, które pozwalały ocenić zasadność zgłoszonych roszczeń. Dlatego racjonalne było podejście Sądu pierwszej instancji, który zbadał księgową wartość dostarczonej przez powoda dokumentacji. Od tego zależała nie tylko ocena wykonania przez ubezpiezonego obowiązku wiarygodnego zgłoszenia szkody i wykazania jej rozmiarów (§ 65 ust. 3 pkt 7 OWU), ale też możliwość wyliczenia odszkodowania. Ten sposób działania nie stanowił przejawu formalnej koncepcji oceny dowodów, jak wywodzi się w apelacji, ale nawiązywał do warunków przedmiotowej umowy ubezpieczenia, która zakładała profesjonalny charakter działalności ubezpiezonego (było to ubezpieczenie konstruowane dla małego i średniego biznesu, a nie dla „zwykłych” konsumentów). Dlatego apelujący bezzasadnie oczekiwał wyceny na podstawie jego oświadczeń, które w gruncie rzeczy nie podlegały żadnej weryfikacji.

W podsumowaniu powyższych rozważań trzeba powiedzieć, że nie doszło do zarzucanego w apelacji naruszenia procedury cywilnej. Sąd Okręgowy właściwie zebrał i ocenił materiał dowodowy sprawy zgodnie ze wskazaniem wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c., a następnie przeanalizował stan faktyczny w kontekście odpowiednich uregulowań umownych i ustawowych. Wyniki tej oceny zostały wskazane i uzasadnione w motywach rozstrzygnięcia w sposób określony w art. 328 § 2 k.p.c. Racjonalnie, z odpowiednim odwołaniem się do uregulowań umownych, uzasadniono brak podstaw do oszacowania wysokości szkody na podstawie oświadczeń powoda, co dowolnym czyni zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. Błąd Sądu pierwszej instancji w ocenie wynikających z umowy warunków zabezpieczenia mienia nie skutkowało bezzasadnym oddaleniem powództwa. Były bowiem inne, dostatecznie doniosłe, podstawy do odmowy wypłaty odszkodowania w świetle prawidłowo zinterpretowanych warunków przedmiotowej umowy.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., przyjmując stawkę wynagrodzenia pełnomocnika stosownie do brzmienia § 6 pkt 6 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490).